

Lizzie Lichtenberg (KF):

Med dette lovforslag ønsker socialministeren, at der indføres et minimumsbeløb til de personer, der efter 9 måneders forbigående hjælp får hjælp efter bilstandslovens § 37, stk. 4. Det foreslås således, at de personer, der modtager kontanthjælp, skal have rådighed over et beløb, der mindst svarer til hjælpen til underhold m.v. vedrørende den varige hjælp, § 43, stk. 1, 1. pkt., forudsat at de pågældende før den såkaldte sociale begivenhed havde et levestandard over eller svarende til niveauet for denne hjælp. Det er det, det drejer sig om, og jeg vil holde mig til lovforslaget og ikke karakterisere andre samfundsforskeligheder. Minimumsbeløbet gives til underholdsudgifter m.v.

Det foreslås endvidere, at personer, som modtager hjælp efter § 37, stk. 4, jfr. § 43 - 9 måneders reglen - eller efter § 43, skal have supplerende hjælp til de boligudgifter, der overstiger 25 pct. af hjælpen efter § 43, stk. 1.

Det konservative folkeparti kan støtte dette lovforslag. Ved at indføre et minimumsbeløb for hjælpen forlades skønsprincippet, og vi går over til retsprincippet, som giver en mere ensartet administration i forvaltningen og vil være mere overskueligt for borgerne. Jeg deler ministerens opfattelse, at den foreslåede 25 pct. grænse for supplerende hjælp til boligudgifter skal gælde såvel for enlige som for ægtepar, for forskellen i husholdningsudgifterne er der gjort op med i beløbene, og derfor er det hensigtsmæssigt, at man har den samme procent. Det vil sige, at der er tale om en hjælp til netop den enlige forsøger, og det er jo det, vi ønsker.

Jeg håber, at dette lovforslag går hurtigt igennem tinget, og vi skal tilsige det velvillig behandling.

Henrik Toft (V):

Dette lovforslag med begrænsningen af skønsprincippet er ikke venstres største livret. Vi ønsker, at kommunerne skal have valgfrihed, således som de hidtil har haft det efter bilstandsloven, men vi erkender, at der er nogle kommuner, der har været temmelig restriktive ved udmåling af denne hjælp i forhold til det, vi havde forudsat. Heldigvis viser det sig, at der er et faldende tal i stedet for et stigende tal efter de sidste oplysninger,

og det er da glædeligt. Men vi er enige i intentionerne om at få lempet lidt på den regel, der har været, sådan at man behandler folk ens med hensyn til boligudgifterne i de forskellige kommuner. Derfor kan vi støtte lovforslaget, og vi kan give tilsagn om et hurtigt og velvilligt udvalgsarbejde.

Agerschou (SF):

Gennem de sidste ca. 14 måneder har vi haft en socialminister, der dels har bestræbt sig på at forringe levevilkårene drastisk for dem, der havde mindst i forvejen, dels har arbejdet på at gøre den sociale lovgivning mere uigennemskuelig og bureaukratisk, end den var. Det fremgår f.eks. af et svar i finansudvalget, at socialministeren i løbet af det sidste års tid har udsendt 87 nye forskrifter, vejledninger, eller hvad han nu kalder det. Der er 26, der er blevet ændret, mens blot 36 er tilbagekaldt. Socialministeren har med flid indledt en regulær papirkrig mod de sociale forvaltninger.

På samme måde har socialministeren travlt med at fylde ord på bilstandslovens paragrafer, specielt dens § 37. Det er rent faktisk, hvad han foreslår her: nogle ord, der ikke vil løse de reelle problemer, men gøre lovgivningen en tak mere indviklet og uoverskuelig. Det burde være klart både for socialministeren og for det radikale venstre, at indførelsen af § 37, stk. 4, i bilstandsloven var en ganske alvorlig fejltagelse. Bestemmelsen har tvunget og tvinger grupper i befolkningen ned på et levestandard, der er helt uacceptabelt, og som bidrager til, at de pågældende fastholdes i det sociale system i en varig fattigdomssituation.

Hvis socialministeren ikke tror på, hvad bl.a. SF siger, kan han jo passende spørge de private sociale hjælpeorganisationer, som ministeren ellers til trivialitet betyder at han vil hælde sit hoved til i det, han kalder firsernes socialpolitik. Spørg f.eks. Kirkens Korsvær.

Det er ligeledes klart, at vedtagelsen i efteråret 1982 byggede på forkerte forudsætninger. Socialministeren hævdede, at bestemmelsen ville ramme ca. 25.000 familier. Det kan konstateres, at langt over det dobbelte antal bliver ramt. Det blev socialministeren orienteret om allerede på dette tidspunkt, bl.a. af os. I øvrigt er det ret ligegyldigt, hvor